

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

2022 m. spalio Nr. 231

REDAKTORIAUS SKILTIS

Mielas skaitytojau,

Kun. Nerijus PIPIRAS

Vėl mus kalbina rudenėlis. Kupinas naujų spalvų, iššūkių, idėjų ir galimybių. Visi kartu skubėjome padėkoti Švč. Mergelei Marijai, paprašyti Jos užtarimo mūsų reikalams ir rūpesčiams. Vėl grįžome į savo kasdienybę. Galbūt šiek tiek kitokie. Viltingesni, broliškesni, bendruomeniškesni. Atverčiame naują etapą. Ne veltui, nes žinome, kad jis bus kitoks – nenusėjamas, gal kiek spalvingesnis. Norisi linkėti prasmingos kelionės visiems drauge – su Dievo Motina ir Jos užtarimu per tai, ką padovanos mums visiems ruduo, iki tikslo – bendrystės su Jėzumi. Tad keliaukime, sklaidydami šiuos puslapius su parapijos gyvenimo akimirkomis ir tiesiog būdami kartu.

PARAPIJOS INFORMACIJA

Didis mūsų Mokytojas – Jėzus

Aleksandra BANCEVIČIENĖ

Svarbiausių dalykų galime išmokti iš Didžiojo Mokytojo – Jėzaus. Jo žodžiai surašyti Šventajame Rašte. Jėzus buvo didis Mokytojas ir dėl to, kad mylėjo žmones. Jis troško padėti jiems sužinoti apie Dievą. Jėzus mylėjo ir suaugusius, ir vaikus. Sykį tėvai ėmė nešti pas Jėzų savo vaikučius. Jo draugams atrodė, kad Didysis Mokytojas yra pernelyg užimtas ir negali skirti laiko mažyliams, todėl liepė visiems pasitraukti. Kaip pasielgė Jėzus? Jis tarė: „Leiskite mažutėliams ateiti pas mane ir netrukdykite“ (Mk 10, 14). Jėzus norėjo, kad vaikai Jo nebijotų, ir negailėjo laiko vaikams mokytį.

Jėzus ne tik mokė vaikelius, bet ir jų klausydavosi. Jis norėjo, kad vaikai būtų laimingi, todėl ir pasakojo apie savo Dangiškaįjį Tėvą. Ar suprantai, ką reiškia paaugliui arba suaugusiam pasidaryti kaip vaikeliumi? Jėzus mokė savo sekėjus būti nuolankius kaip maži vaikai. Prisiminkime, kad Jėzaus mokymai yra vertingesni nei mūsų pačių

sumanymai. Jėzus buvo didis Mokytojas dar ir todėl, kad žinojo, kaip sudominti savo klausytojus. Jis mokė paprastai, aiškiai. Minėdamas paukščius, gėles bei kitus žinomus dalykus, Jis padėdavo žmonėms lengviau suvokti Dievą. Dievo Sūnaus klausome, skaitydami apie Jo gyvenimą Šventajame Rašte, kuriame mums užrašyta daug puikių Didžiojo Mokytojo pasakojimų. Tapkime kaip vaikai, kad taptume gerais mokytojais.

Su Mokytojų diena, mieli parapijos gimnazijų, mokyklų mokytojai! Tegul Jūsų kilmą, pasiaukojančią misiją lydi Dievo palaima, tegul Jūsų širdyse liepsnoja Kristaus šviesa, tegul ji sklaidžia meilę, šviesą, šilumą Jūsų artimiesiems, visiems vaikams ir auklėtiniams.

PARAPIJOS INFORMACIJA

Dvasinės pratybos „Eik į savo kambarėlį“

Valerija LIETUVNIKIENĖ

Spalio 10 d. parapijoje prasideda dvasinės pratybos kasdieniame gyvenime „Eik į savo kambarėlį“. Jos skirtos tiems, kas nori sutvirtinti savo ryšį su Dievu per Jėzaus asmenį. Tai ignaciškos pratybos, kurios padeda pažinti Jėzų kaip Dievą ir kaip žmogų.

Visų krikščionių tikslas yra vienas – visi mes keliaujame link Dievo, Evangelijoje paskelbtu būdu sekdami Jėzų Kristų: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenuėina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane“ (Jn 14, 6). Tačiau Bažnyčios istorijoje susiformavo įvairūs skirtingi būdai, kaip to siekti. Tai nulėmė didžiųjų krikščionybės mokytojų asmenybės.

Vienas tokių mokytojų buvo šv. Ignacas

Lojola, jėzuitų ordino įkūrėjas. Ignaciškas būdas artėti prie Dievo nėra skirtas vien tik jėzuitams: šv. Ignacas Dvasines pratybas rašė ir joms vadovavo būdamas pasauliečiu ir tik vėliau įkūrė vienuolių ordiną. Šv. Ignacas Lojola taip įvardija, kas yra dvasinės pratybos: „Dvasinėmis pratybomis vadiname kiekvieną būdą tirti sąžinę, medituoti, kontemplanuoti, melstis žodžiu ir mintimis bei kitokią dvasinę veiklą <...> ▶

Dvasinės pratybos „Eik į savo kambarėlį“

Mat kaip vaikščiojimas, ėjimas ir bėgimas yra kūno pratybos, lygiai taip dvasinėmis pratybomis vadiname kiekvieną būdą, kuris parengia ir nuteikia sielą pašalinti iš savęs visus netvarkingus polinkius, o juos pašalinus ieškoti ir rasti dievišką valią bei taip tvarkyti savo gyvenimą, kad būtų naudinga sielos išganymui. „Kaip suprato dvasinių pratybų svarbą pats šv. Ignacas, gerai iliustruoja jo laiškas buvusiam nuodėmklausiuviui T. Manueliui Mionai, kuriame jis rašo: „Aš nežinau, kaip kitaip šiame gyvenime jums suteikti bent kibirkštėlę pasitenkinimo, tik pakviesti jus mėnesiui į dvasines pratybas <...> dėl Jo meilės ir tokios žiaurios dėl mūsų prisiimtoms mirties prašau jas atlikti. Jei dėl to pasigailėsite <...> laikykite mane dvasios žmonių, kuriems esu tiek skolingas, apgaviku.“

Kaip pastebima, vis daugiau ir daugiau žmonių nori dalyvauti rekolekcijose pagal šv. Ignaco Lojolos dvasinių pratybų metodi-

ką, bet ne visi turi galimybes atsitraukti nuo namų, darbų bei kasdinių rūpesčių ir skirti savaitę ar trisdešimt dienų tyliam buvimui maldoje. „Eik į savo kambarėlį“ yra tęstinės šv. Ignaco Lojolos dvasinės pratybos, atliekamos kasdieniame gyvenime, neatsitraukus nuo įprastinės veiklos. Jos suskirstytos į trisdešimt tris maldos savaites. Kad pratybos būtų maksimaliai naudingos, labai svarbu turėti dvasios palydėtoją – kunigą ar patyrimą turintį pasaulietį.

Mūsų parapijoje atliekančius pratybas palydės kunigas jėzuitas – tėvas Aldonas Gudaitis SJ, o dalyviai turi įsipareigoti kasdien skirti 20–40 minučių maldai ir kartą per savaitę susitikti grupelėje pasidalyti maldos patirtimi. Tai moko klausytis ir atpažinti Dievą, veikiantį mūsų kasdienybėje. Šis metodas leidžia pratybas atliekančiam žmogui žingsnis po žingsnio, diena po dienos vis geriau suvokti, kaip gyventi iš tiesų visavertį gyvenimą; padeda užmegzti ir stiprinti ryšį

su Dievu ne tik meldžiantis, bet ir kasdinių darbų sukuryje. Tai padeda žmogui augti ir tapti visiškai dvasiškai laisvu, kad jis galėtų trokšti tik vieno – visada rinktis Dievą. Taip žmogus iš tikrųjų pasiekia savo gyvenimo širdį.

Visiems, siekiantiems dvasiškai tobulėti ir pasirinkusiems pratybas „Eik į savo kambarėlį“, linkime sėkmės dvasinio gyvenimo kelionėje!

SVEČIUOSE PAS...

Svečiuose pas klieriką iš Australijos Andrių Vaitiekūną

Vilius MISEVICIUS

Kristaus Prisikėlimo parapijoje vasarą praktiką atlikęs Kauno kunigų seminarijos klierikas Andrius Vaitiekūnas Dievo pašaukimą tapti dvasininku pajuto būdamas gana brandaus amžiaus – šešiasdešimties. Gimęs lietuvių šeimoje užsienyje, jis augo, baigė mokslus, pelnė filosofijos mokslų daktaro laipsnį ir daugelį dešimtmečių dirbo Australijoje. Tik tapęs pensininku, panoro įgyvendinti jaunystės svajonę – tapti kunigu ir likusį gyvenimą tarnauti Viešpačiui. Praeitą rudenį atvyko į Lietuvą ir džiaugiasi studijų pradžia Kunigų seminarijoje.

Andrius pasakojo, kad jo tėvai Vida ir Algirdas buvo kilę iš Kauno. Sovietams artėjant, pasitraukė į Vokietiją, o 1949 m., kaip karo pabėgėliai, atvyko į Australiją, pradėjo dirbti Melbourne. Ten giliai įleido šaknis: pasistatė būstą, susilaukė dviejų dukterų (viena jau mirusi) ir trijų sūnų (tarp jų Andrius – vidurinis). „Mūsų tėvai labai mylėjo vaikus, darnūs ryšiai išliko su artimaisiais iki dabar, nors esame išsisklaidę po įvairias šalis. Sesuo Mika

Raulinaitienė gyvena JAV, vyriausiasis brolis Juozas su šeima yra Melbourne, jauniausias Algirdas jau porą dešimtmečių dirba tarptautinėje bendrovėje Vilniuje, o man džiugu, kad esu tėvų gimtajame mieste, kur Aušros take dar tebėra senelių ir tėvų būstas...“ – lėtokai tardamas lietuviškus žodžius pradėjo pasakojimą pašnekovas.

Religingi tėvai tikėjimo pradmenis nuo mažens formavo ir savo atžalose. Visi

Vaitiekūnų mažieji buvo pakrikštyti ir gavo Sutvirtinimo sakramentą. Pasak Andriaus, laikantis tėvų sprendimo, jis, kaip ir kiti broliai ir seserys, mokėsi katalikiškose Melbourne mokyklose. Gabus jaunuolis pasirinko humanitarines prancūzų, vokiečių ir rusų kalbų studijas Melbourne universitete. Greta jų dar lankė ir teisės fakultetą. Tad 1986 m. gavo du – humanitarinių mokslų ir teisės – bakalauro diplomus.

A. Vaitiekūnas dirbo advokatu didelėje nacionalinėje advokatų kontoroje, vėliau jam buvo patikėtos teisininko pareigos viename banke. „Dar panorau save išbandyti pedagoginėje veikloje. Šešetą metų dėščiau komercinę teisę Deakin universitete. Vėliau sugrįžęs į gimtąjį miestą, dėstytojau dar dviejuose universitetuose“, – kalba Andrius. Kadangi jis nuolat siekė tobulėti, po magistrantūros studijų Melbourne universitete dar baigė filosofijos doktorantūrą. Filosofijos mokslų

Klierikas Andrius Vaitiekūnas (foto iš Kristaus Prisikėlimo parapijos archyvo)

„Andrius akcentavo, kad jis dažnai lankydavosi bažnyčioje, pagalvodavo apie kunigystę. „Kadangi mokslai puikiai sekėsi, gyvenimo tėkmė nunešė į universitetines studijas, vėliau – darbą advokatūroje bei pedagoginę veiklą aukštosiose mokyklose. Labai tikiu Dievu ir gyvenu pagal krikščioniškus principus, tad, išėjus į užtarnautą poilsį, pasiryžau siekti savo senos svajonės ir tapti kunigu. Kadangi daugelį metų giedojau parapijos chore ir mane gerai pažinojo parapijos klebonas kun. Juozas Deveikis, jis pritarė mano sumanymui. Susisiekius su Kauno arkivyskupu Kęstučiu Kėvalu, greit gavau kvietimą pradėti studijas Kauno kunigų seminarijoje. Nors tenka daug ką keisti iš esmės, kaip sakoma, viską pradėti nuo nulio, norėčiau skirti likusį man skirtą laiką veiklai, kuri naudinga tikintiesiems ir religinei bendruomenei. Kunigas yra Dievo balsas ir siekia skleisti Kristaus meilės žinią, priartinti žmones prie Viešpaties. Tai mane įkvepia įveikti iškilusius sunkumus ir nuoširdžiai tarnauti Bažnyčiai“, – kalbėjo klierikas.

daktaro disertacija *The Court of Arbitration for Sport: Law-making and the Question of Independence* (Sporto arbitražo teismas: teisėkūra ir nepriklausomybės klausimas) 2014 m. atskira knyga buvo išleista Šveicarijoje. Darbštumu, atsakingu požiūriu į pavestus darbus pasižymintis inteligentiškas Andrius buvo puikiai vertinamas. „Tokia mano lemtis, kad per didelį užimtumą taip ir likau viengungiu...“, – sakė nuolat besišypsantis vyras.

Vasarą jis patarnaudavo šv. Mišiose ne tik Kaune – jo pagalbos sulaukė ir liepos 1–12 d. Žemaičių Kalvarijos bazilikoje vykę atilaidai, o vėliau Dievo Meilės misionierių (Motinos Teresės) seserų kongregacijos Kretingoje kvietimu klierikas talkino vasaros vaikų stovykloje.

Melbourne Vaitiekūnų šeimoje atžaloms buvo skiepijamos lietuviškumo tradicijos. Tad Andrius, kiek šyptelėjęs, užakcentavo: „Širdyje visuomet buvau ir esu lietuvis.“ Jis nuo pat mažens lankė lietuvių parapijos sekmadienio mokyklą, o vėliau tobulino tėvų gimtąją kalbą šeštadieninėje moderniųjų kalbų mokykloje ir gavo brandos atestatą. Aktyvus jaunuolis įsijungė į Australijos lietuvių bendruomenės veiklą. „Kurį laiką teko būti jaunimo radijo programų vedėju. Šešerius metus dirbau Australijos lietuvių bendruomenės Melbourn apylinkės vadovu. Dar keletą metų buvau Australijos lietuvių jaunimo sąjungos pirmininkas“, – pasakojo A. Vaitiekūnas.

Platus Andriaus pomėgių sąrašas. Jis žaidė krepšinį Melbourn lietuvių sporto klube „Varpas“, daug metų šoko lietuviškus tautinius šokius gimtojo miesto ansamblyje „Gintaras“. Ypač jam patiko vaidinti dramos būrelyje – įsimintinos rolės spektakliuose „12 brolių juodvarniais lakstančių“, „Jūratė ir Kastytis“, „Vyskupo sodas“ ir kt. Be to, Viešpats jam padovanojo ir gražų balsą. Tad Andriaus baritonas aidėjo Melbourn lietuvių vyrų chore, vėliau – „Dainos Sambūryje“ bei gimtojo miesto parapijos chore. „O Kristau, Tu mane pastebėjai, mano vardą savo lūpom ištaręs. Savo valtį aš palikęs skubėjau, kad per amžius būčiau Tavo žveju...“, – susitikimo metu klier. Andrius skambiai pagiedojo mėgstamos giesmės fragmentą.

ŠILUVOS ŠVČ MERGELĖS MARIJOS DRAUGIJOS INFORMACIJA

Kelionė pas MAMĄ į Šiluvą

Ūkanotą rugsėjo 13-osios rytmetį beveik dvi dešimtys Šiluvos Švenčiausiosios Mergelės Marijos draugijos narių kartu su parapijos vikaru kun. Nerijumi Pipiru nuo bazilikos šventoriaus pradėjo piligriminę kelionę į didžiuosius Šiluvos Švenčiausiosios Mergelės Marijos atilaidus.

Kelionė neprailgo, nors buvo ir nerimątingų minčių – apniukęs dangus nepaliovė priminę apie lietų. Vos tik išvažiavę iš Kauno, kalbėdami Rožinį, šalia kitų intencijų, meldėmės, prašydami gero oro ir sėkmingos piligrimystės malonės. Kelionės metu taip pat prisiminėme ir šviesios atminties kunigą Virginijų Dudonį, buvusį parapijos Šiluvos Švenčiausiosios Mergelės Marijos draugijos kapelioną: prie jo iniciatyva pakelės medyje įkeltos koplytėlės padėjome gėlių ir sukalbė-

jome malda. Artėjant prie Šiluvos, debesys pradėjo sklaidytis, o mes širdies kertelėje jau pradėjome dėkoti už išklaustą malda – vis gerėjantį orą.

Pasiekus Šiluvą, visų piligrimų laukė „neplanuotas ir iš anksto neskelbtas parapijos Šiluvos draugijos narių susirinkimas“ – Jono Pauliaus II namų salėje su mumis susitiko Šiluvos Švenčiausiosios Mergelės Marijos draugijos dvasios vadas kun. Robertas Urbonavičius. Jis kalbėjo apie tai,

jog svarbu dėti pastangas ir kurti taiką savo širdyje, o Mergelė Marija, kurios širdyje nebuvo prieštaravimų Viešpaties valiai, užtarus, siekiant šio tikslo.

Pagrindines tos dienos atilaidų šv. Mišias aukojo Jo Ekscelencija Vilniaus arkivyskupas metropolitas, Lietuvos Kariuomenės ordinariato apaštališkasis administratorius arkivyskupas Gintaras Grušas, koncelebravo Kauno arkivyskupas metropolitas Kęstutis Kėvalas, Kauno arkivyskupas emeritas Lionginas Virbalas SJ, kardinolas Sigitas Tamkevičius SJ, Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis ir didelis būrys kunigų. Sakydamas homiliją, arkivyskupas G. Grušas kvietė melstis už taiką.

Pasibaigus šv. Mišioms, visi kartu dalijomės gėrybėmis agapės metu. Kaip galėtume apibūdinti šią kelionę? Marija vėl nustebino, išmelsdama gerą orą. Ta Jos artumo patirtis nenusakoma žodžiais. To, ką patyrėme ir patiriame, nesutalpinsime net į žodį „stebuklas“. Tiesiog gera būti prie Marijos ir su Marija, Jai užtarus ir globojant, pasitikintiems vaikams negali atsitikti nieko blogo. Dar kartą patyrę šią tiesą, ją atsivežėme ir į savo namus.

Spalio mėn. liturginis kalendorius

Spalis – Švč. Mergelės Marijos
Rožinio mėnuo

- 2 – XXVII eilinis sekmadienis
- 7 – Rožinio Švč. Mergelės Marija
- 9 – XXVIII eilinis sekmadienis
- 16 – XXIX eilinis sekmadienis
- 18 – Šv. Lukas, evangelistas
- 23 – XXX eilinis sekmadienis. Pasaulinė misijų diena
- 28 – Šv. Simonas ir Judas (Tadas), apaštalai
- 31 – XXXI eilinis sekmadienis

PARAPIJOS INFORMACIJA

Švč. Sakramento adoracija

Rugsėjo 15 d. Mažojoje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje (Aukštaičių g. 4) prasidėjo Švč. Sakramento adoracija. Ji vyksta darbo dienomis (pirmadieniais-penktadieniais) po rytinių Šv. Mišių nuo 9 val. iki 16 val.

Dažnai nesusimąstome, kokią privilegiją turime – būti prieš Viešpatį, būti su Viešpačiu – čia ir dabar; dažnai liekame kurti kvietimui, raginimui budėti, būti pasiruošusiems galutiniam susitikimui su Dievu. O juk nežinome nei dienos, nei valandos, kada Dievas pasišauks... Visas gyvenimas – kelionė amžinybės link. Adoruoju – geras laikas apmąstyti, kaip tą kelionę keliaujame, kas padeda, kas trukdo, išgirsti Dievo balsą, pamatyti save Jo akimis – tos mintys apie būsimą susitikimą

suteikia tiek daug neblėstančios vilties.

Pamenu, monsinjoras Vytautas Grigavičius katechezėje apie adoruotojus sakė: „jūs ateinate adoruoti Švč. Sakramentą kaip piligrimai – ateinate palikę namus, su intencija garbinti Švč. Sakramentą. Jūs keliaujate, neprisiriate prie patogumų ar silpnų vietų, nepasiduodami fizinei negaliai, pasitikėdami Dievu ir Juo vadovaudamiesi. Tas, kas pasitiki, Dievu, yra dinamiškas; tikėjimas- tai kelionė, tai ėjimas vis pirmyn, kur veda Viešpats. Va čia ir yra piligrimystė.“

Brangus širdžiai buvimas nuolatiniame ryšyje su Dievu – malda už save, savo artimuosius, už mūsų Tėvynę Lietuvą, už taiką mūsų namuose ir visame pasaulyje – ne veltui buvusio klebono kažkada buvome pavadinti parapijos sargybiniais.

Kas norėtų ir galėtų įsipareigoti bent valandai pabudėti už save ir pasaulį, atsinaujinti Šv. Dvasioje, adoruojant Švč. Sakramentą, prašau kreiptis į Valeriją tel. +370 651 97756

AKIRAČIAI

Keletas minčių apie elgseną šventovėse

Kun. Nerijus PIPIRAS

Prabėgo vasara. Baigėsi puikus atostogų metas. Šiemet jau daugiau ar mažiau galėjome per atostogas pakeliauti. Ne vienas turbūt aplankėme vieną ar kitą šalį, stebėjome bažnyčių grožiu. Nemažai žmonių aplanko ir mūsų baziliką. Neretai užeinama ir pamaldų metu. Šios eilutės ir gimė, stebint šventoves lankančiuosius. Taigi, keletas minčių, ką reiškia į šventovę, kaip reikėtų joje elgtis. Netgi ir mes, dažnai dalyvaujantys šv. Mišiose, kai kurių dalykų nepastebime arba su jais esame apsipratę. Ko reikia, kad mūsų apsilankymas šventovėje taptų malda? Kai pagalvoji, ne tiek ir daug. Keleto smulkmenų. Šįkart apie jas.

Per gyvenimą peržengiame daugybę slenksčių. Net ir norėdami švęsti Mišias, mes įžengiame į tam tikrą sakralią vietą. Kartais gali atrodyti, jog toks menkas dalykas, kaip bažnyčios slenksčio peržengimas, nieko nesimbolizuoja, tačiau net ir toks nedidelis žingsnelis taip pat turi savotišką prasmę. Durys, pro kurias įeiname į šventovę – tai klusnumo ženklas. Slenkstis – savotiškas išėjimas iš pasaulio, įžengimas į slėpinį. Jau nuo bažnyčios slenksčio peržengimo prasideda pasirėngimas ant altoriaus vykstančiam stebuklui. Kartu tai simbolizuoja ir ėjimą pas Prisikėlusį Jėzų Kristų. Pas Kristų, kuris jau dabar yra su mumis, kuris trokšta mus nuolat lydėti, kuris yra vartai į naują būtį.

Kiekvienas iš mūsų per Krikštą jau esame panardinti Kristuje, esame Jo mirties ir Prisikėlimo dalininkai. Kad prisimintume tai, kiekvienoje bažnyčioje prie įėjimo yra švęsto vandens indas. Suvilgę pirštus ir persižegnojami, mes prisimename, jog per Krikštą esame gimę naujam gyvenimui, per Krikštą esame įžengę Bažnyčion ne vien išoriškai, bet ir savo vidumi. Prie įėjimo apsišlakstoma švęstu vandeniu persižegnojant, paliečiant ar pabučiuojant, ar tiesiog pažvelgiant į čia pat

esantį Nukryžiuotąjį. Tai – Krikšto atminimas. Mes esame suburti Kristaus mirtimi ir prisikėlimu. Pakrikštytieji prisimena, kad per Krikštą jie tampa šiuose namuose vykstančių sambūrių visateisiais dalyviais.

Pirmiausia pareiškama pagarba Eucharistinėje Duonoje esančiam Viešpačiui. Einama į Švenčiausiojo Sakramento koplyčią ar į suolą, jei tabernakulis yra didžiojoje bažnyčios erdvėje. Jo vieta žymima raudonai degančiu žibintu. Žegnojamės laiminančia, į save atgręžta plaštaka: trimis didžiausiais pirštais, kurie ženklina Trejybę, tardami „vardan Tėvo“ (paliečiame kaktą) „ir Sūnaus“ (paliečiame krūtinę duobutės lygyje), „ir Šventosios“ (paliečiame kairįjį petį) „Dvasios“ (paliečiame dešinįjį petį), „Amen“ – rankas sudedame. Šitai prisimename, kad esame pakrikštyti Dievu – Trejybės vardu ir Juo pradėdami visas savo veiklas. Tai – ir tikėjimo išpažinimas, ir bažnytinės tapatybės pareiškimas (katalikai žegnojasi kitaip nei ortodoksai). Liturgijos metu žegnojamės tik visi kartu pradėdami Mišias ar kitų sakramentų šventimą. Dera persižegnoti ir palaiminimo metu.

Na, ir pabaigai keletas priminimų:

Eidami į šventovę, turime prisiminti, kad einame ne į pliažą ar į sodą. Taigi, ir mūsų apranga turi skirtis nuo buitinės ar pliažo.

Bažnyčiose paprastai išjungiamas mobilus telefono garsas, kad netrukdytume tiems, kurie nori susikaupti (negalima pamaldų metu atsiliepti, nebent Dievas paskambintų)

Neretoje šventovėje draudžiama filmuoti ir fotografuoti ar „patogiai“ transliuoti per telefoną Mišias tiems, kurie negalėjo ar nenorėjo ateiti (šv. Mišios, transliuojamos per medijas pirmiausia skirtos ligoniams ir šv. Mišių, kada susirenka „gyva“ bendruomenė, neatstoja).

Derėtų į šv. Mišias ateiti keletu minučių anksčiau, kad galėtume susikaupti, o gal kas norės atlikti išpažintį ar uždegti žvakelę (tai atliekama prieš šv. Mišias, o ne jų metu). Tinkamai pasirengti šv. Mišioms pagelbsti tradicinė A. Strazdelio giesmė „Pulkim ant kelių“, dar ir šiandien giedama prieš Sumą.

Šv. Mišių metu visas dėmesys turi būti sutelktas į liturgiją, kadangi šv. Mišios yra viso mūsų krikščioniško gyvenimo versmė, viršūnė ir tobuliausia malda. Todėl nekalbamas Rožinis, neapmąstomi Kryžiaus keliai, neskaitomi, išskyrus šv. Mišių skaitinius, jokie tekstai (tai atliekama prieš šv. Mišias).

Pasibaigus šv. Mišioms, paprastai nesukubame išeiti iš šventovės. Derėtų trumpai padėkoti už tą slėpinį, kurio šventime dalyvavome. Tam labai gerai pagelbsti giesmė (paprastai ne tokia ir ilga), giedama po šv. Mišių, kunigui grįžtant į zakristiją. Nėra gerai, kai išeiname iš šventovės, nesulaukę šv. Mišių pabaigos – tai yra, kol kunigas mus palaimins ir grįš į zakristiją.